

Dansk Spejdersang.

Spejder, du skal være
Folk og Fædreland.
Du skal hjælpsom være,
gavne hvor du kan.
Du som Dreng skal lære,
at en gang som Mand
skal du fremad bære
dine Fædres Land.

Du skal øve Øje,
Aand saavel som Haand.
Lad dig ikke nøje
med en Trældomsaand.
Spejder, du skal være
ung och glad och stærk
og de gamle lære
Tro paa Ungdomsverk.

Spejder, du skal kæmpe
Rettens —, Frihelskrig,
Far ej frem med Læmpe
imod Løgn og Svig.
Husk, at er du liden,
daadrig var din Æt.
Stil dig midt i Striden,
— det er Ungdoms Ret!

(Vår Ungdom). Aage Jørgensen.

bett oss lägga ett gott ord för honom hos hans förman. Vi tycka uppdraget är obehagligt, det skulle behövas en självövertvinnelse från vår sida och det offret vilja vi ej ge utan svara därför vår kamrat, att vi icke kunna. Eller vi ha en dålig vana, som vi veta om och som vi blivit tillsagda att befria oss ifrån. Vi erkänna i bästa fall vår svaghet, men återkomma alltid med det tröstlösa: jag kan inte slita mig ifrån den där ovanan, den är starkare än jag. Vilket ovärdigt argument är icke detta! Vi äro skapade till fria, självständiga människor och vi låta klavbinda oss av något så trälaktigt som en dålig vana. Vi behöva sannerligen lära känna, vad en ihärdig, tros-

Svenska scouter i Kina.

Det finns gott om scouter i Kina numera, kinesiska, engelska och amerikanska scouter, och t. o. m. svenska. För två år sedan bildades en liten scoutkår i Svenska skolan på Kikungshan, och nu önskar den ge ett livstecken ifrån sig genom att sända kamraterna i hemlandet en hälsning. Vi ha förresten fått en uppmaning därtill av scoutredaktören, och »att lyda sina förmän» är ju ett av de utmärkande dragen hos oss scouter.

Men det skulle inte få räcka med bara en hälsning, hette det i ordern. Vi skulle också berrätta litet om oss och vår stad. Nu är inte *Ki-kung-shan*, eller »Tupp-kam-berget» som det blir på svenska, någon stad, men det är ändå en plats, värd att omtala. På vintern bo där inte många flera än invånare i svenska och amerikanska skolorna, men sommartid vimlar berget av utlänningar av olika nationaliteter däribland rätt många svenskar. Det är för hett att vistas nere på slätten den tiden. Kikungshan är en än väldigt fin plats att bo på, evad det är sommar eller vinter. Det vore frestande att ge en noggrannare beskrivning på det, med det vågar jag inte nu. Så mycket kan jag säga, att det är en ypperlig plats för scoutliv. »Höga berg och djupa dalar». Bäckar och dammar finns det också, och vilda djur och halvilda människor äro inte heller så långt borta. För pojkar har ju allt detta sin särskilda tjusning.

Och så måste vi berätta litet om scouterna själva. För två år sedan de kommo överens att upprätta en scoutkår. Numerären har varit obetydlig; allt som allt ha 10 pojkar tillhört densamma. Svenska skolan på Kikungshan hade senaste året bara 30 elever, och det är inte mycket att ta på. Men för varje år som skolan växer, tillväxer också scoutkåren. Som vanligt ha även våra pojkar stått i för att vinna olika scoutfärdigheter, och vid jultiden voro fem av dem mogna för scoutmärket av 2:a klass. Först i dagarna ha

viss vilja kan åstadkomma. Vi skola komma överens om, att vi ej längre gömma oss bakom en from önskan utan i stället segervisst vilja för att sedan kunna och förmå utföra något.

Scato.

Stockholms Inteknings Garanti Aktiebolag

Grundat 1869

Fonder; Kr. 32,000,000; —. Fullständig bankrörelse.

Huvudkontor: Fredsgatan 2. Avdelningskontor: Stureplan 6.

märkena anlant från Sverige. Ett hjärtligt tack för dem och för det pigga och trevliga januarinumret av »Scouten»! Ledsamt nog äro vi inte just nu i stånd att sända tidningen någon »gubbe», men efter någon tid kanske vi kunna det. En hälsning till alla scouter i gamla Sverige från Svenska skolans Riddarpojkar genom deras kårchef

J. S—m.

Kuling 23 juni 1921.

Skulle någon av de svenska scouterna ha lust att skriva till de små kinamännen, så är adressen:

Riddarpojkar

The Swedish Junior School

Kikungshan

Honan

Chine.

Skolans lärare, kand. Sommarström, tar helt säkert hand om översättningen.

Red. av Scouten.

Ännu ett kinabrev.

Det är mig ett nöje att få ett tillfälle att korrespondera med Eder, skriver den kinesiske scoutledaren mr T. L. Koo i ett brev till Scoutens redaktör, en sak, som länge varit min önskan, då jag hoppas kunna åvågbringa förbättringar i scoutrörelsen här i landet genom hjälp av våra goda vänner.

Scoutrörelsen bland pojkarna i Kina började i Wuchang år 1911. Trots bistånd av många ledande män utvecklades rörelsen till en början långt ifrån tillfredsställande, mest till följd av olika hinder från föräldrarnas sida. Sedan scoutrörelsens betydelse emellertid blivit insedd av provinsstyrelsen och anslag beviljats, blevo förhållandena dock undan för undan bättre. I provinsen Kiangsü finnes förutom den *vanliga scoutrörelsen* f. n. åtta girl-scoutkårer och mer än tio kårer av vargungar, vilka nyligen blivit organiserade, och det rapporteras, att ytterligare kårer äro under bildande. Vi ställa oss därför f. n. ganska optimistiska gent emot scoutrörelsens utveckling i Kina, jämfört med för några år sedan.

Jag började min scoututbildning år 1911 och har sedan dess oavbrutet ägnat mig åt

densamma. År 1913 utsågs jag av *Kiangsu Boy Scouts Association* till chief commissioner för boy scouterna i Kiangsü. Jag har haft 2 kårer under träning och nu är Shanghais 21 kår närmast i tur. Denna kår består av åtta patruller, alla mycket högt stående.

Vad beträffar scoutledarna, så förekommer, utom den speciella träningen i vissa skolor, även klasser, där förhållandena så tillåta. Vid sommarskolan i Kiangsü hålles en sådan klass en gång om året, och ha i år 82 studenter anmält sig till densamma. De flesta av dem ha kommit från avlägsna delar av Kina. Skolan började den 11 juli och slutar den 21 aug. Den dagliga undervisningstiden är 5 timmar.

Det skulle vara mig ett nöje att få fortsätta korrespondensen med Eder beträffande nyheter och förhållanden på båda sidor och hoppas ofta få höra från Eder. Min adress är:

The Third Normal School of Kiangsü.

Wusih,

Chine

Med scouthälsning:

T. L. Koo.

P. S. Mr Koo skulle helt säkert sätta stort värde på att få korrespondera även med aktiva scoutledare.

Mr Koo korresponderar på engelska. Var så god herrar scoutledare! Slå er ned vid skrivbordet och avleverera ett intressant brev.

Scoutens red.

Vargungen är på kalas hos sin ledare. Under middagen sprätter han sin bifstek ut på den rena duken, och eftersom han är en väluppfostrad ung man, ber han värdinnan om ursäkt med följande ord: »Sega bifvar, tant, hoppar ofta så där».

Ögonläkaren: Ta nu ett par droppar av det här ögonvattnet 3 gånger om dagen.

Vargungen: Ska det va före eller efter maten, doktorn?

Mamman (ängsligt): Vad gråter Vargungen för?

Scouten: Åh, det är inte så farligt som det låter, mamma. Vargungen har grävt en grop, och nu när det börjar regna, vill han tvunget ha gropen med sej in i sängkammaren.

Börja som ung
och upphör aldrig
att använda

BREV FRÅN KINA.

Hör ni scouter, ha ni en aning om, att Sveriges Flickors Scoutförbund har en kår i Kina. En kår, som bildades 1923 och nu har 15 medlemmar, varav två I klassare. Kan ni tänka er hur lång tid det tar, när de vilja köpa igen ett förlorat III klass märke från scoutexpeditionen. Jo, så lång tid tar det, att om ni nu genast skickar dem ett brev eller en julklapp så hinner den lagom, ja nätt och jämt fram till julafton. Adress:

Kärchefen Fr. Svenborg Fréden,
Swedish Union School,
Kikungshan,
Honan,
China.

Häromdagen kom följande brev till scoutchefen från en vän i Kina:

»Sommaro» 30 juli 1925.

Käraste Mary!

Här kom alldeles nyss en liten Kinascout in i mitt rum och jag kom så omedelbart att tänka på dig. Det är ju egentligen en svensk scout, som är född och uppväxt i Kina. Varken hon eller hennes tre år yngre syster ha någonsin varit i Sverige, ty när föräldrarna reste hem på semester, foro de till Amerika, där fadern förut varit, och där han under ferietiden studerade vid ett bibelinstitut. Men du må tro, att flickorna äro svenska i själ och hjärta och längta till den dag, då de skola få se detta underbara land. Båda gå i Svenska Skolan på Chikung, men äro nu för sommaren häruppe med sina föräldrar. Vi äro 22 missionärer och 3 barn på denna svala plats, men inom kort måste vi skiljas, och var och en återgå till sitt arbete. Oerhörda orosvägor gå över Kina, så allt tyckes så ovisst. Hatet är ju sär-

skilt vänt mot engelsmän och japaner, men vi svenskar få nog även en släng av slev. Hittills ha vi dock fått bo i lugn och ro. I Shensi i Hanan har naturligtvis striderna mellan de olika militära partierna ej kunnat annat än beröra oss, fastän både vi och alla skolbarn och flyktingar underbart blivit beskyddade. I »min» stad Hoyong, gick kulorna in genom porten, in i vägen, genom fönstren, in i skolköket, ja t.

Kinascouter.

o. m. en under benet på en av våra minsta skolflickor. Småbarnen voro just ej rädda, men de större desto mer hjärtskrämda. En veckas tid lågo omkring 15 st. på golvet i mitt rum. Vi äro dock trygga under den Högstes beskydd. »Leva vi, så leva vi för Herren, dö vi, så dö vi för Herren. Evad vi leva eller dö, höra vi Herren till.» Detta är tryggheten.

Ester B-g.

På brevet stod även:

Vördsam scouthälsning från tredjeklassscouten Edna Svensson, 12 år.

Hjärtlig hälsning fr. f. d. scouten i Göteborg K. F. U. K. Lisa Gustafsson.

psalmen i den tidiga morgontimmen, och vi känna nu ett allvar, som väl saknas under dagens livliga verksamhet. — Före frukosten ha vi morgongymnastik, vilken förlänar oss en härlig aptit, ja en aptit, som skulle tillfredsställa även den mest fordrande moder.

Så gå dagarna under omväxlande arbete, sång och lek. Den, som besöker lägret en förmiddag, häpnar över den verksamhet, som utvecklas överallt. I ett hörn av lägret öva några tredjeklassare knopslagning, medan det i ett annat är fullt lasarett; man ser där idel förbundna ansikten och lemmar, ty där demonstreras sjukvård för en intresserad besökare. En patrull drager just iväg till skogen för att öva kartläsning i terräng. En förstaklassare traskar omkring med ett måttband och mäter allt, som mätas kan. Bortifrån kokgropen höres energiska bultningar, ty där beredes middagsbiffen. Ingen saknar sysselsättning.

Jämte ridning ha vi ett omtyckt nöje i att »paddla kanot». Kanoten liksom hästen är i flitigt bruk och byter ständigt »ägare». Ja, vi ha så härligt, som vi någonsin kunnat önska oss, och med undantag av den första dagen ha vi strålande vackert väder under hela lägertiden.

När vi nu tänka tillbaka på vårt sommarläger, ha vi mycket att minnas och vara tacksamma för. Vi minnas, hur vi på morgonen samlades till korum och på kvällen till lägerbål, hur vi, när vår tur kom, gingo »nattvakt» kring det sovande lägret, och hur vi då hörde fåglarna vakna och sågo solen gå upp. Ja, det är de stora intrycken, vi fått av lägret, som nu ge oss stämningen, men därtill komma de många små, de som ge åt minnesbilden dess djupa innehåll, och som komma oss att önska så stort för scoutrörelsen och dess mål.

E. G—e.

SVENSKA SKOLANS I KINA FLICKSCOUTKÅR.

Har du någonsin varit på Svenska skolan i Kina? — Jaså, inte det. — Följ då med mig, så skall vi göra ett kort besök där.

På en sex, sju veckor komma vi med båt härifrån Sverige och till Shanghai, och mycket vackert få vi se i alla hamnar, där båten lägger till. Efter tre eller fyra dar komma vi med en flodångare uppför Jangtsekiang fram till den stora handelsstaden Hankow, som ligger mitt i Kina. Där träffa vi några svenskar. De avråda oss från att fortsätta vår resa. Men när vi nu hunnit så långt, vill vi allt fram till målet, fast vi ju få ta risken själva. Det går alltjämt ett och annat tåg norrut på Hankow—Peking-linjen. Efter många ord och många knuffar lyckas vi till slut få ett litet hörn för oss själva i en iskall boskapsfinka. De sexton svenska milen fram till vår järnvägsstation, Sintien, skulle egentligen inte ta oss fullt sju timmar, men

komma vi fram på fjorton, få vi vara glada.

Nu ha vi alltså hunnit berget, där svenska skolan ligger. Kikungshan heter det. Och nästan 800 meter högt över havet är det. Efter ungefär 1 1/2 timmes ganska ansträngande vandring uppför berget äro vi framme vid vårt mål. Där ligger alltså svenska skolan framför oss. Och där är det nybyggda stora skolhemmet. Bakom detta se vi rektorsbostaden. Men var äro alla barnen och lärare och lärarinnor? Kommer då ingen ut och tar emot oss? — Och nu som först vågar jag tala om det allra sorgligaste. Det går inga barn i svenska skolan längre. Lärare och lärarinnor, husfar och husmödrar ha kallats hem till Sverige. De flesta barnen ha också rest dit med sina föräldrar. — Men vad betyder då allt detta? — Jo, skolan har måst upplösas på grund av in-

bördeskriget och främlingsfientligheterna i Kina.

Men nu frågar du säkert: Varför skulle då vi resa med till Kina, när det inte finns några barn i svenska skolan? — Jo, jag ville så gärna just på ort och ställe berätta för er om Sveriges Flickors Scouts

Dammen i östra Dalen.

förbunds enda utlandskår. Den är inte mer. Men den har varit. Och minnena av den bli tydligast på den plats, där den har arbetat, strävat och fröjdats.

Fem år gammal hann vår scoutkår bli. I november 1921 började vi. Det var åtta flickor i åldern 11—17 år. Alla voro de så ivriga och intresserade. Det var aldrig fråga om annat än att proven skulle inläras och med glans avläggas, hur krångliga de än voro. Varje lördag samlades vi. Oftast voro vi då ute i det fria, och då för det mesta på en plats, som vi brukade kalla Fästningen, därför att den var liksom befäst med sina stora stenar och klippor. — På söndagarna hade vi ofta korum, som flickorna då själva ledde. Och då voro vi alltid ute i naturen. — De åtta flickorna voro fördelade på två patruller, och ni förstå, att det alltid var en ädel tävlan mellan de båda patrullerna.

Hade vi skollov en eller två dar, rustade vi ut oss för läger. Då hette det nästan alltid: »Få vi gå till dalen?» och till »dalen» gingo vi oftast, till dalen öster om Kikungshan. Det var dammen där, som vi tyckte mest om. Den bildas av en

fjällbäck. En del av vägen dit är mycket brant. Men var det vår, då kunde det hända, att vi nere i dalen omgavs av riktiga hav av praktfulla röda azaleor och ett slags mycket vackra vita blommor, falska jasminer, som vi brukade kalla dem.

Nere i dalen tältade vi alltså. Så gällde det att samla bränsle och sätta på vattenkitteln och få törsten släckt. Man får ju inte dricka okokt vatten i Kina. När vi hade lägret i ordning, så bar det av ner till dammen. I den var det en ljuvlig svalka. Där simmades och döks, där skrattades och pratades. Och när någon avlagt ett godkänt simprov hurrade och jublade vi alla. Men alltför länge fick ingen stanna i badet. Det skulle arbetas också. Ordningen för dagen meddelades. Så gick var och en till sitt arbete. Ett par lagade mat, andra övade sig i sjukvård och åter andra spårade eller blevo själva uppspårade.

Med kvällen kom alltid en liten sago- stund vid lägerelden. Och sedan aftonbön. Den mörka stjärnhimmeln och den stora tystnaden stämde alltid sinnet till andakt.

Omfotingar och knopar.

Hela natten underhölls lägerelden och vi turade om att vakta lägret. Det kunde nog kännas kusligt ibland. Det fanns vilda djur i bergen däromkring, och det fanns rövare. Men aldrig hände något ont oss. Vi fingo vakna i lugn till en ny dag med nytt arbete och ny glädje.

Ibland hade vi fester. Till en del bjödo vi in goss-scoutkåren eller också hela skolan. Den 11 december 1926 hade vi fest. Hela svenska skolan var inbjuden. Det var högtid den dagen. Vår kår hade just fyllt fem år. Och vår femåring hade utvecklats betydligt. Nu hade den 19 medlemmar, och än flera hade tillhört kåren, innan de slutat skolan. Vi hade naturligtvis vid denna Erinran, liksom så många gånger förut, upptagningar och utnämningar. En scout utnämndes till både sjukvårds- och ledarscout.

Så många scouter som i en kår här hemma i Sverige ha vi ju helt naturligt inte kunnat ha. När det fanns som mest barn i skolan, var det 50. Så gott som varje flicka från 11 år och uppåt hörde till vår kår, såvitt hon kunde fylla våra fordringar. Alla arbetade vi med glädje. Och som vårt mål hade vi alla, att vara goda och glada scouter, på samma gång som vi ville vara goda och glada kristna. Och många voro de flickor, som anförtrodde mig, att »scoutingen» på lördagen var det roligaste på hela veckan.

Flickscoutkåren 1926.

När jag hade någon hälsning att framföra från S. F. S:s sekreterare, sågo flickorna alltid så glada ut. Och hade jag några exemplar av Sveriges Flickscouters Tidning att dela ut, då strålade alla av glädje.

Nu är alltså mina flickscouter spridda för många vindar, ett par äro kvar i Kina,

en i Amerika, en i England och de andra i Sverige. Svenska flickor äro de alla. Och för oss alla står minnet av scoutarbetet så ljust och glatt.

Och nu får jag tacka er alla för att ni följde med mig till Kikungshan. Hem tar ni er säkert utan min hjälp, när ni nu en

Sjukvård.

gång farit vägen. Och så får jag be er alla ta emot en hälsning från

Svenska skolans i Kina Flickscoutkår
genom den som varit deras kårchef

Svenborg Fredén.

Ledarkursens karameller.

1 hg. sötmandel.

2 1/2 dl. tunn grädde.

2 1/2 hg. strösocker.

65 gr. smör. Karminfärg (ej nödvändig).

Grädde, socker och smör kokas tills massan blir seg. Då iblandas den skällade mandeln, varav en fjärdedel riven, resten hel. Av smeten läggs små klickar på en smord plåt och få stelna på plåten.

Denna sats räcker nästan 10 minuter för 10 fullvuxna personer, 5 minuter för minderåriga, 2 minuter för scouter!